

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου δεκάτη,
διωπὴ καὶ βαχάτι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ τριάντα τρία,
ἴστο Γιλδιζ τῆς Πόλις ἡέστας ἡααρία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μακάριος ποῦ γίνεται μαῖμου κοκκινόκωλα
καὶ φέρνεται ξετίπωμα,
μακάριος ποῦ πάντοτε τυφλῶς πιστεύει σ' ὅλα
καὶ δὲν πιστεύει τίποτα.

Μακάρια τὰ στόματα,
ποῦ περιμένουν χάσκοντα
ιδέας νάβγουν κόμματα
φάσκοντα κι' ἀντιφάσκοντα,
γνωρίζουν γὰρ οἱ νουνεχεῖς τοῦ μακαρίου τόπου
ὅτι μεγάλ' ιδέα
πρωτίστη καὶ σπουδαία
τῆς στρούγγας τῆς προσωπικῆς ὡς καὶ τῆς ἀπροσώπου
εἶναι καὶ θάνατι πάντοτε τὸ τρέφειν τακτικά
τοὺς ψάλλοντας τὰ πρόσωπα καὶ τὰ προσωπικά.

Ἰδέα γὰρ τὸ πρόσωπον κι' ἄνευ αὐτοῦ καμμία,
ἐκεῖνο δὲ τὸ πρόσωπον γιὰ νὰ γεννήσ' ιδέας
χρειάζεται τὴν συνδρομὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμῆα
καὶ δι' ἀνάγκας κάποτε νὰ μεριμνᾷ χυδαίας.

Οὐ δύναται πολιτικός,
βρὲ Περικλῆ, τσοπάνης
νὰ συντηρῆται διαρκῶς
ἄνευ τινὸς δαπάνης.

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζῆς ποτὲ
αὐλῶς, πατριώτη,
καὶ γὰρ ὑπάρχουν Βουλευταί,
πρόσωπα δηλονότι.

Ἐκεῖνους δὲ τοὺς βουλευτὰς τοὺς βγάζουν ἐκλογεῖς
τῆς ἐλευθέρως γῆς
μετὰ μεγάλου κόπου
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.

Ὁ κόπος δὲ γνωρίζομεν ἀνταμοιβὴν πῶς θέλει
παρ' ὅλων τῶν ἐν τέλει
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κι' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
κἂν ἀποβλέπῃ πρόσωπον κἂν αὐλὸν ἀρχήν.

Ἐκεῖνος δὲ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ παρορᾷ τοὺς κόπους
κι' ἀρχὰς αὐλοὺς κοπανᾷ κι' ιδέας ἀπροσώπους,
μένει ἴστο τέλος μόνος του καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
μὲ τὰς ιδέας μόνον.

Αὐταί δὲ, Περικλέτο μου, ἴσῃς δράσεως τὴν πάλιν
ναὶ μὲν τιμὴν περιποιοῦν κι' ὑπόληψιν μεγάλην,
ἀλλὰ δὲν εἶναι πρόσωπα μὲ ψῆφον καὶ μὲ στόμα
γιὰ νὰ σοῦ κάνουν κόμμα.

Μένουν μὲς ἴστο κεφάλι σου προβλήματα καὶ γρίφοι
χωρὶς νὰ γίνουν ψῆφοι,
ἄνευ δὲ τούτων πέρασι δὲν ἔχει κι' ἡ τιμὴ τῶν
ὡς ποῦ τῆς βράξεις μόνος σου καὶ πίνεις τὸ ζουμί των.

Μακάριος ποῦ δὲν ἴμιλεῖ
σὲ τόση χαζομάρα,
κι' ἀφίνει νὰ ἴμιλουν πολλοί
γι' αὐτὴν τὴν βουδαμάρα.

Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ γράφει καὶ ξεσχίζει
καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ντακάπο ξαναρχίζει,
ὅτ' Ἰησοῦς κληθήσεται ταχέως τοῦ Ναυῆ
κι' εἰς τοῦτον πολυόμματοι θὰ τρέξουν καὶ στραβοί.

Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν τὰ βλέπει σκούρα,
ὅτι θὰ βάλῃ γρήγορα ψηλοκαπελαδοῦρα,
μακάριος ποῦ τ' αὐτὰ κυττάζει τῶν αὐτῶν
καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χεῖρά του τὴν μύτη δὲν σφαλᾷ,
μακάριος ποῦ λέγεται δημότης Καλαβρύτων
ὅτι διορισθήσεται καὶ λήψεται ψιλὰ.

Μακάριος ποῦ κάθεται φακὸς ἴστο Ζαχαράτου
κι' ἀπὸ λιγούρας ἄφωναξ δὲν σφίγγει τ' ἀντερὰ του,

και μακαρίζει μέσα του τὸ μέλλον τοῦ Ρωμηοῦ
βλέπων τὴν μεταρρυθμίσιν ὑπὸ μορφὴν ψωμιοῦ.

Μακάριος ποῦ σκέπτεται συνδυασμοὺς ποικίλους
κι' ἡμέρα νύκτα σφίγγεται συντρόφους νὰ ξαναῦρη,
μακάριος κι' ὁ Θεοδωρὸς μὲ τοὺς θλιμμένους φίλους,
ὅπου δὲν βλέπει γύρω του μιὰ καλιακούδα μαύρη.

Μακάριος ποῦ καρτερεῖ
στὴν κάληπν τὴν μαυριδερή
ἀσπρη νὰ πέσῃ μπάρα,
καὶ λείν με τῆς ἐκλογαῖς
πῶς θὰ γιαντρέψῃ τῆς πληγαῖς
καὶ τὴν πολλὴ τὴν ψώρα.

Τότε σπαθίων ἀκόννημα,
τότε παροξυσμὸς,
καὶ τοῦ πολέμου φρόνημα
καὶ πατριωτισμός.

Τότε ὅτ' ἀνέας ἐκλογαῖς
μέσῳ τῆς πάλης τῆς δεινῆς
οὐκ ἔσεται Ρωμηὸς κανεὶς
κἂν λιποτάκτης κἂν φυγάς.

Τότε δὴ τότε πόλεμος, τότε παρλάτας δίνη,
τότε κανεὶς γιὰ τὴν ζωὴν πεντάρα δὲν θὰ δίνη,
καὶ μὲ τὰ μούτρα ὅτ' ἔσται Περικλέτο,
καὶ θὰ βαρῇ μὲ ρόπαλο, κουμποῦρι καὶ σιλιέτο.

Τότε βαρύγδουποι βρονταί,
τότε θὰ βλέπῃς, κουτεντέ,
κι' ἐμὲν ἄνδρειωμένον,
τότε θὰ ὄρῃς ποταμῶδον
αἷμα νὰ ρέῃ καθ' ὁδὸν
τόσων μαχεσαμένων,
ποῦ πόθους ὠνειρεύθησαν καὶ γῆν ἐπαγγελίας,
ὁ γὰρ ἀγὼν τῆς ἐκλογῆς ἀγὼν ἐστὶ κοιλίας.

Π. — Μακάριος ὁ φεύγων ὅτ' ἐπὶ μάχης τὸν βρασμὸν
ὅτι θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸν προβιάσμον.
Μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ τὴν δουλειὰ τοῦ ξέρι,
κι' εἰς ἐποχὴν εἰρήνης καθὼς αὐτὴν μεγάλῃ
πρὸς ἐκπληξίν τοῦ κόσμου δύο κοιλίας φέρει,
ἐμπροσθεν μὲν τὴν μίαν, ὀπίσθεν δὲ τὴν ἄλλην.

Μακάριος ὁ λέγων μὲ λύγισμα καὶ πάσο:
«βαρδᾶτε νὰ περάσω»
καὶ τοῦ φωνάζ' ἡ πόλις
ὡχου κι' ἄμην ἄμην,
σὺν ἄλλῃς τῶρ μὲν
μέσ' ἀπὸ τ' Ὀμδορμάν.

Μακάριος ποῦ καρτερεῖ
πότε ν' ἀρχίσουν οἱ χοροί,
γιὰ νὰ ξαναβαλᾶρῃ
μὲ φτερωτὸ ποδάρι.

Μακάριος ποῦ γελαστός κάνει τὴν ντουαλέτα του
καὶ βάζει τὴν σπαλέτα του.

Μακάριος ποῦ τὴν κορφή τῆς κεφαλῆς του πιάνει
καὶ βλέπει δάφνης ἔξαφνα πολὺτιμο στεφάνι,
κι' οὔτε ποσὺς ἐξίσταται γιὰ τοῦτο κι' ἀπορεῖ
κι' οὔτ' ἐρωτᾷ πῶς ἐγινε στεφάνι νὰ φορῇ.

Φ. — Μακάριος κι' ὁ Δήμαρχος, ποῦ τούτῃ τῇ φορᾷ
φιλομουσίαν ἐδείξε σφριγῶντος μουσολάτρου,
καὶ μ' ὄλον τὸ Συμβούλιον ἐπέσθη ὅτ' ἀγαθὸν
κι' ἔβαλ' εὐζώνους νὰ φρουροῦν τὸ πάλκο τοῦ θεάτρου.

Μακάριοι κι' οἱ Σύμβουλοι, ποῦ σ' οὐφρῶσαν τὰ φρύδια
καὶ τοῦ Δημάρχου ρίχτηκαν κι' ἡκούσθη τόσος ὕμνος,
κι' ἀποῦ δὲν εἶχανε νερό, μ' εὐγενικὰ βρισίδια
τὸν ἔλουσαν οἱ Σύμβουλοι, τοὺς ἔλουσε κι' ἐκεῖνος.

Μακάριοι ποῦ χάνονται γιὰ τούταις τῆς κουβένταις
καὶ λέγουν πρὸς τὸν Δήμαρχον «μπεᾶτι ποσιντεντε»,
Μακάριος ὁ Δήμαρχος, ποῦ τοῦ ζητοῦν πολλοί
μιά κουταλιά νερό,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τοῦ πάλκου του τὸ κάζο τοὺς μιλᾷ
μὲ πείσμα φλογερό.

Μακάριος ὅπου σφαλᾷ τὸ πάλκο τὸ σκασμένο
κι' ἔχει τὴν πόρτα του κλειστὴ καὶ τὸ κλειδὶ παρμένο,
μακάριος ὅπου ἔξυπνᾷ πρῶτ' ἔσται μὲ τὸ σαλέπι
καὶ κρίνει μόνος του σὲ ποιὸν τὸ θεωρεῖο πρέπει.

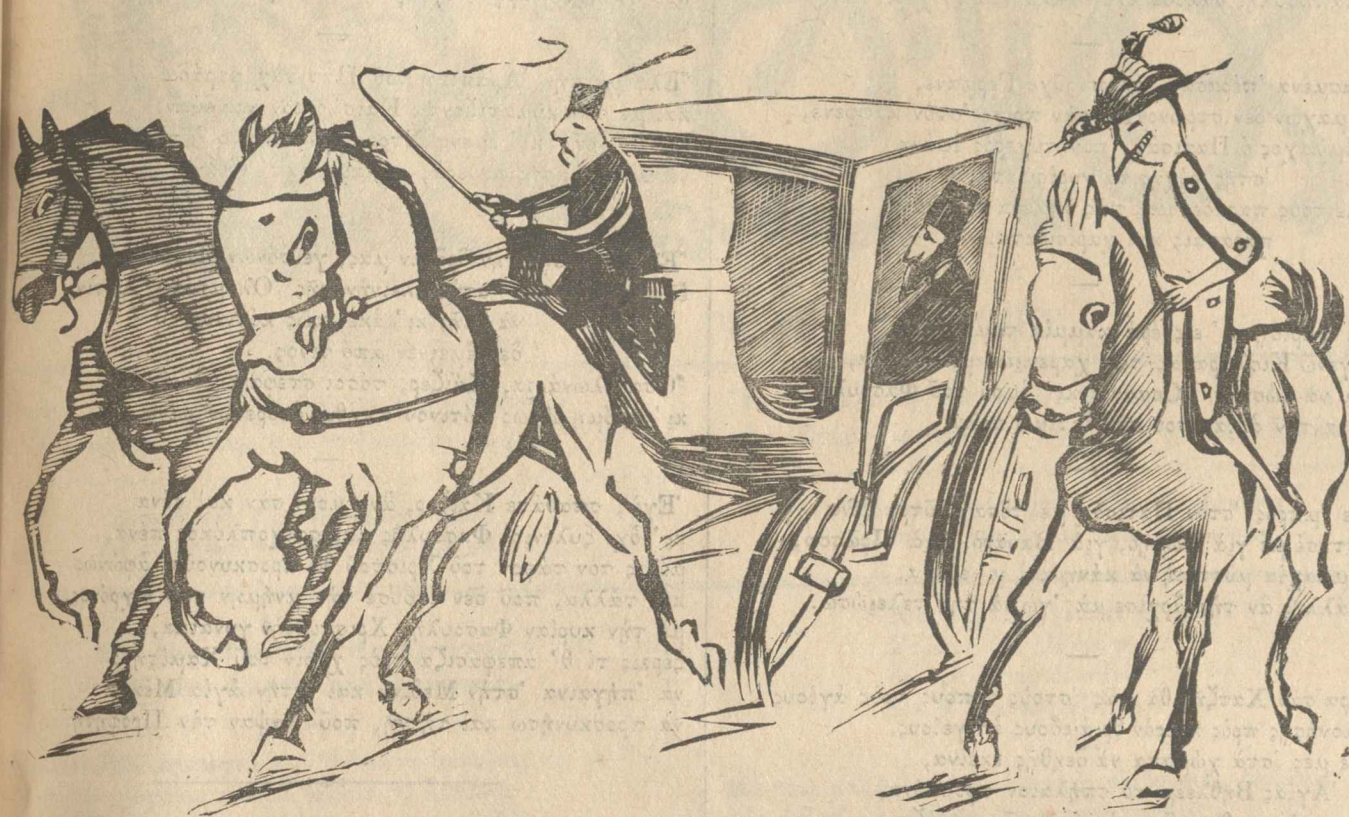
Μὰ τρισμακάριο κι' αὐτὸ τὸ πάλκο τὸ μεγάλο,
ποῦ σήμερα τὸ ψάλλω,
καὶ λένε τώρα πῶς κλειστὸ
γιὰ κάμποσο θὰ μένῃ,
κι' οὔτ' ἓνα μούτσουνο γνωστὸ
σὲ τοῦτο δὲν θὰ μπαίνει.

Μακάριος κι' ἐγὼ καὶ σύ,
ποῦ δὲν θὰ βλέπομε ἄρσι
στὴν κλειδωμένη λόζα
τόσων Συμβούλων πόζα,
μήτε τὸ νέο τὸ παιδί καὶ τ' ἄξιον παλληκάρι,
ποῦ μᾶς ζυγίζει τὸ νερό μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κτύπα μὲ ἔμπρὸς καὶ πίσω,
ποῦ νὰ σοῦ πῶ νισάφι...
Π. — Δὲν θὰ τῆς φᾶς καὶ σήμερα... σκοπεύω ν' ἀπεργήσω
καθὼς οἱ τυπογράφοι,
ποῦ κάποιος τοὺς ὑπόσχεται πῶς θάχουν κέρδη χίλια,
κουβούκλια μὲ τὰ κλήματα, λαγούς μὲ πετραχήλια,
καὶ τζάμπα ξεφαντώνοντας οἱ νέοι μούστερῆδες
σκαρόνουν τελεσίγραφα γιὰ τῆς ἐφημερίδες.

Ἄντιο... ρόλον ἀπεργῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς θὰ παίζω
καὶ σὺ θὰ μείνῃς ὅτ' ὁ «Ρωμῶν» μονάχος, κουρελιάρη,
μὲ κλάμμα θὰ παρακαλῇ νὰ λθῶ νὰ σοῦ τῆς βρέξω
καὶ θὰ γενοῦν τὰ μάτια σου γαρίδα γιὰ στηλιάρι.

Μακάριος ποῦ χάρισμα περνᾷ ζωὴ καὶ κότα,
πηγαίνω τελεσίγραφον ἀμέσως νὰ σοῦ στείλω,
καὶ ν' ἀπαντήσῃς αὐθροὶ κι' αὐθιμερὸν ὅτ' ἔσται νύκτα,
κι' ἂν δὲν δεχθῇς τοὺς ὄρους μου θὰ χάσῃς πιά τὸ ξύλο.

Ὁ ξύλινος δαλιάρης ὅτ' ἔστιν Πόλι καββαλάρης.

(Σήμερα φέστα γίνεται μὲς ὅτ' ἐπὶ Σταμποῦλ τρανή,
κι' ἐν μέσῳ τόσοῦ κτύπου
κι' ὁ Φασούλης ἐφ' ἔππου
τὸν Καίσαρα τῶν Γερμανῶν μὲ τέτοια προσφωνεῖ.)

Φ. — Ἰδοὺ προσήλθον, Κάϊζερ, ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων
τὸν Καίσαρα τὸν κραταῖον τιμῶν καὶ μεγαλύνων.
Ἰδοὺ μ' ἐμπρὸς σου νικητῆς,
φιλῶ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς,
κι' ἔμνῳ πεσμένος μπρούμητα τὸ πάνσεπτόν σου κράνος,
καὶ παρελάνω δίπλα σου καμαρωτὸς Οὐλάνος.

Ἐστὸ ξακουστὸ Γιλδιζ θὰ μ' ἔπῃς,
ὁ φίλος ὁ Καλίφης
σὲ δέχεται μετὰ πομπῆς
καὶ τὸ μουστάκι στρήφεις.

Ἄς εἴξω σὲ ποιὸν ὄντ' ἄν χρυσὸ θὰ σὲ φιλέψῃ,
ἄς εἴξω σὺν τί φαγιά θὰ σοῦ χῇ μαγειρέψῃ,
σὺν τί πιλάφια θάκανε, μπουρέκια, μπακλαβάδες,
καὶ σαπουνὶ χαλβάδες.

Ἄς ἔμουν Κάϊζερ κι' ἐγὼ νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιούμε
καὶ ξαπλωμένοι ὅτ' ὁ σοφὰ κι' οἱ τρεῖς μας νὰ τὰ ποῦμε.

Νομίζω, Καίσαρ, πῶς ἔμεινε,
μοῦ φαίνεται πῶς με καλεῖς,
δὲν ἀκούσα, πῶς εἶπατε,
δέξου με, Καίσαρ ὕπατε,
κι' εὐκολα μὴν τὰ λησμονῇς τὰ περασμένα χρόνια,
ποῦ κι' οἱ Ρωμηοὶ παρᾶφριζαν σὺν νάπιναν ἀφρίνια.

Θυμᾶσαι πῶς οἱ γίγαντες τοῦ δοξαμένου βράχου
πολέμους ἐπαγείρευν κατὰ τοῦ νῦν συμμάχου,
κι' ἀπλύνοντας φαρῶν πλατεῖα τῆς δρόμ' ἡμῶν
σ' ἐκεραυνοβολοῦσαμε μὲ τῆς ἐφημερίδες.

Τότε κι' ἐγὼ μὲ τὸν Ρωμῶν ὁ σὺν πολέμαρχα Μούσα
σ' ἐκεραυνοβολοῦσα,
καὶ μὲ τῆς ρίμαις τρώμαζαν οἱ πάνοπλοι στρατοὶ σου,
ὅμως τοῦ κακοῦ, Κάϊζερ, δὲν ἴδρωνε ταῦτ' ἐστί σου.

Κι' ὅταν γιὰ ἡμᾶς ἐπρότεινε εἰς τὰς Δυνάμεις μπλόκο
τὸν Ρωμηὸς δὲν εἶπε, ποῦ νὰ μὴν πάρῃ φόκο,
καὶ παρ' ὀλίγον ἐμπλῆσι πολεμικῆς μανίας
νὰ ἔκανε τὸν πόλεμο κι' αὐτῆς τῆς Γερμανίας.

Τότε δὲν ἐκατάλαβε κανεὶς Ρωμηὸς στομύλος
πῶς ἦσαν οἱ καλλίτεροι τῆς Ρωμηοσύνης φίλοι,
κι' ὁ μπλόκος ἂν ἐγίνετο
γιὰ σκέψου το καὶ κρίνε το.

Κανένα δὲν θὰ ἔβλεπαμε σταυραετὸ φεσᾶ,
μήτε θὰ ἔγνωρίζομαστέ μὲ τὸν Ἑτέμ Πασσᾶ,
κι' ἓνα μονάχα ξαφνικὸ ἔμποροῦσε νὰ μᾶς φέρη
πῶς ὁ παππούλης θᾶκοθε καὶ τᾶλλο του τὸ χέρι.

Τὰ περασμένα ἔπερασαν, σκηπτουῖχε Γερμανε,
χάρται μαχῶν δὲν στρώνονται σὰν πρὶν ἔσθ' ὁ καφφενέ,
κι' ὁ σύμμαχος ὁ Πατισᾶχ, ποῦ τυχερὸς ἐφάνη
ἔσθ' ὅτ' ἔτῃς τύχης τὰ γυρίσματα,
θαρρῶ μὲ τοὺς παράδες μας πῶς σήμερα σοῦ κάνει
παράταις καὶ χαρίσματα.

Ἦες νὰ χάριση κι' εἰς ἐμὲ καμμία ταμπακέρα
καὶ νὰ γενῶ Κισλάραγας τῶν χαρεμιῶν μὲτ' ἑμὲν,
Ἦες τοῦ νὰ δώσῃ τ' Ὀσμανιέ κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ τώρα τὴν ἀξίαν του τὴν ἐκτιμῶ πολὺ.

Φέρε με ἔμπρὸς ἔσθ' ὁ Πατισᾶχ μὲ τόσα μουτρα ξένα
καὶ σύστησέ με γιὰ Ρωμηρό, γιὰ Βαναρό, γιὰ Πρῶσσο,
Ἦες συμμαχία μυστικὴ νὰ κάνῃ καὶ μ' ἐμένα,
κι' ὁ Ράλλης ἂν τὴν ἄρχισε μὰ ἔγω νὰ τὴν τελειώσω.

Καὶ τώρα σὰν Χατζῆς θὰ πᾶς ἔσθ' ὅπου τοὺς ἀγίους
νὰ λησμονῆσῃς πρὸς καιρὸν θριάμβους ἐπιγίους.
Πήγαινε μὲς ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς νὰ δεθῇς ἐκεῖνα,
καὶ τῆς Ἀγίας Βηθλεὲμ τὸ σπήλαιον προσκύνα,
ποῦ μέσα νήπιον θαρρεῖς καὶ τώρα πῶς οἰμῶζει,
ἄγγέλους ἄκου καὶ βοσκούς ἐκ βράχων ἀπορρώγων,
καὶ μὴ ποτέ σου λησμονῆς πῶς πάντα θὰ δεσπόζῃ
τῶν ἐλευθέρων λογικῶν ἢ φάνη τῶν ἀλόγων.

Κι' ὅταν ἰδῇς τὸν Γολγοθᾶ, ποῦ ἑσταύρωσαν τὸν Κύριον
καὶ τὸν ἐπότησαν χολαῖς ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς σταυρικὴ κρεμάλα,
μὴ λησμονῆς καὶ τῆς σκλαβιάς ἐκεῖνο τὸ μαρτύριον
καὶ πόσο ἔποτισθήκαμε φαρμάκι στάλα στάλα.

Κι' ἂν εἰς τῶν Κέδρων ἔξαφνα τὸν χεῖμαρρον καθίσῃς
μὴ, Καῖσαρ, λησμονῆσῃς
πῶς σταυροφόρος χεῖμαρρος ἱπποτικῶν Τιτάνων
τάς κέδρους ἐξερίζωσε τῶν ἱερῶν Λιβάνων.

Κι' ἂν ἔμβης χρυσοστόλιστος καὶ ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς ἱερὴν
καὶ μακρυσμένης σάλπιγγος σ' ἀνατινάξουν ἡχοί,
θυμῆσου μὲ τῆς σάλπιγγος ἐκείνης τὴν ἡχώ
τῆς νέας τῆς ἱερῆς πῶς ἔπεσαν τὰ τεῖχη.

Κι' ὅταν γεμάτος μὲ συγκινήσεις
ἀπὸ τοὺς τόπους αὐτοὺς γυρίσῃς,
μὰ τὰ πεσόντα τὰ μεγαλεῖα,
μὰ τοὺς φυγόντας ἐν Θεσσαλίᾳ,
παρακαλῶ σε, Καῖσαρ, μεγάλε,
νᾶλθῃς ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ τὴν λαμπρύνει καθὼς τὸ πάλαι
διορθωμένος ὁ Παρθενών.

Ἔλα, Στεμμάτων ἦλιε, καὶ μὲς ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς συμφορᾶς
καθὼς μᾶς ἦλθες κι' ἄλλοτε σὲ γάμους καὶ χαραῖς,

ἔλα μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἔδῃς παντοῦ τί γνῶσις,
πάψε, λειοντάρι Πρωσσικὸ, τὸ πρῶτο μουγγρητὸ σου,
ἔλα μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἔδῃς διοργανώσεις,
ποῦ θὰ τῆς πάρης σίγουρα καὶ Σὺ γιὰ τὸ Στρατό σου.

Ἔλα μὲ τὴν Ἀράπικη τοῦ Πατισᾶχ φορᾶ
καὶ μὲ τὸν κυματίζοντα Καισαρικὸν μανδύαν,
κι' ἂν ἔδῃς κι' ἐμένα Στρατηγὸ ποζάτο ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς
νὰ μὴ γελάσῃς φανερά, γέλασε κατ' ἰδίαν.

Ἔλα νὰ ἔδῃς τὴν δρᾶσιν μας, γειτόνων Ἐφιᾶλτην,
ἔλα νὰ πᾶς καὶ ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς τὴν κλεινὴν τῆς Ὀλυμπίας Ἄλτην,
νὰ ἔδῃς κι' ἐκεῖ πῶς κότινος
δὲν ἔμεινε ἀπὸ τίνος.

Ὅσα κλωνάρια, Καῖζερ, τόσοι στεφανωμένοι,
κι' ἀκόμη δὶχως κότινον πληθὺς ἀνδρείων μένει.

Ἐγὼ, σπαθᾶτε Καῖζερ, ἂν ἦμουν σὰν καὶ σένα
κι' ὄχι ξυλένιος Φασουλῆς καὶ στιχοπλόκος πένα,
μόλις τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ θὰ προσκυνοῦς ἀφῶνος
καὶ τᾶλλα, ποῦ δὲν ἔσβυσε τὴν μνήμην τῶν ὁ χρόνος,
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ, Χριστιανὴν γυναῖκα,
ἔρεῖς τί θ' ἀπεφάσιζα πρὸς χάριν τοῦ Χαμίτη;
νὰ πῆγαινα ἔσθ' ὅτ' ἔχῃς τὴν Μεδινά καὶ τὴν ἀγία Μέννα
νὰ προσκυνήσω καὶ τὴ γῆ, ποῦ θάψαν τὸν Προφήτην.

Ἀπόκρυφ' Ἀθηναῖκά τὰ μάλα γαργαλιστικά.

Ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τὰ βλέπετε μπονόρα,
ὁ Πῶπ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὰ περιγράφει τώρα
μὲ δύναμιν περίτεχνον, μ' εὐστροφωτάτην γλῶσσαν,
κι' ἀλήθειαν σπαργῶσαν.

Ἀπόκρυφ' Ἀθηναῖκά, σπουτὶρεὶ κάθε νοῦς
μὲ κατὶ τύπους, ποῦ ἔμπροστ' αὐτοὺς βλέπει ζωντανούς,
καὶ παρελαύνουν πρόσωπα τῆς κοινωνίας τόσα
κι' ἀκοῦς νὰ λένε σιγανά:
«τοῦτος ὁ Πῶπ ἀληθινὰ
διὰ δόλον τετραπέρατος, ποῦ τᾶχει τετρακόσια».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐστὼν Πανακτώων τὸν δρόμον, πρὶν Ἐργοδογεῖον Εὐδὴν,
θαυμαστὸν Παντοπωλεῖον πλουσιώτατον εἰς εἶδη,
κτῆμα Χρήστου Γεωργίου καὶ τοῦ Γεωργίου Κοτταμάνη,
κι' ὁ Ρωμηὸς θερμὰ συστάσεις ἐπαξίας τῶν τοῦ κάνει.
Βούτυρα, τυριά καὶ ρύζια, φθηνά καὶ ποιότης πρώτη
καὶ μεζεδῶν ποικιλία κι' ἄλμυρά καὶ καλαμαρόδια,
κι' ἓνα μέρος κατ' ἰδίαν γιὰ μεγάλο φαγοπότι,
γιά ξεφάντωμα γλεντιέδων, γιά γκιουβέτσια, γιά τραγούδια,
κι' ἓνα ρετινάτο νέκταρ, ποῦ τὸ πίνει μονορούφι
καὶ μὲ κάμποσα ποτήρια γίνοντ' ἐξυπνοὶ κι' αἱ μπουφιοί.

Ἀναγγέλλομεν πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων
τὸ Κατάστημα τὸ πλῆρες φιλικῶν εἰδῶν ποικίλων
τοῦ Βασίλη Παπαγιάννη καὶ τοῦ Νίκου τοῦ Σουρῆ,
ὅπου χάσκων κόσμος στέκει κι' ἀπορῶν τὸ θεωρεῖ.
Ἐκεῖ στήνεια ποῦ θαυμάσεις, κάθε πράγμα διαλεκτό,
νὰ μὴ δῶς περισσὴν,
δρόμος Εὐαγγελιστρίας, ἀριθμὸς δεκαοκτώ,
καὶ τοῦ Ἀκριδοῦ καρεῖ.